

Priekules NOVADA

2012. gada **decembris** GRAMZDA BUNKA KALĒTI VIRVA PRIEKULE Nr. 11

"...Ēs un mans nams, mēs kalposim tam Kungam!" (Jozua 24:15)

Pirms vairāk nekā gada, Priekules baptistu draudzē darbu uzsāka jauns un enerģisks mācītājs Mārcis Ziverts. No Mērsraga kopā ar viņu uz Priekuli pārcēlās arī ģimene – sieva Dagnija un viņu četri bērni Rebeka, Kristiāns, Elizabete un Gabriels.

Līdz Ziemassvētkiem atlicis pavisam maz, un šoreiz viesojamies Zivertu ģimenē, lai uzzinātu ko vairāk par viņiem, uzklausi viņu domas par to, kas ir Ziemassvētki un kā tos svin viņu ģimenē.

Dievs izmaina nākotnes plānus

Lai iepazītos ar Mārci Zivertu, lūdzām nedaudz sākamā pastāstīt par sevi.

Mārcis līdz 11 gadu vecumam ir dzīvojis Rīgā, pēc tam pārcēlies uz Kandavu. 1994. gadā Engurē iestājies jūrskolā, jo ļoti vēlēties kļūt par jūriekiņu – tālbraucēju stūrmani. Skolu viņš pabeidza, bet par stūrmani tā isti arī nekļuva, jo jūrskolā ar Mārci notika kas negaidīts. Tur viņu uzrunāja kāds kursabiedrs, kurš viņam pastāstīja par Dievu. Tas Mārci tik ļoti aizskāra, ka viņš saprata, ka nevēlas savu turpmāko dzīvi mēnešiem ilgi pavadīt jūrā, bet gan būt kopā ar ģimeni, kuru viņš tik ļoti gribēja.

Ziverti ir atvērta, aktīva, radoša ģimene, kura nebaidās no dzīves pārbaudījumiem.

Pēc jūrskolas absolvēšanas, viņš devies studēt Zviedrijas augstskolā. Jau tajā laikā Mārcim ļoti patīcis darbs ar bērniem. Pēc atgriešanās no Zviedrijas Mērsragā sācis vadīt svētdienas skolu.

Iepazīstas caur vēstulēm

Dzīvojot Zviedrijā, Mārcis saņēmis vēstuli no Dagnijas. Lai arī

pazīstami bijuši salīdzinoši neseni, Dagnija gribējusi uzrakstīt vēstuli kādam, kurš ir tālumā, lai viņam būtu saikne ar mājām. Viņas izvēle nav bijusi nejauša, bet drīzāk apzināta, jo Mārcis viņai bija iepatīcis jau no pirmās tikšanās reizes.

Viņi sarakstījušies par daudzām un dažādām tēmām. Mārcis stāstījis par saviem piedzīvojumiem Zviedrijā,

Dagnija par notikumiem Latvijā. Tā kā Mārcim ļoti patika rakstīt vēstules, tad sarakste turpinājās līdz pat atgriešanās brīdim un pat vēl Latvijā. Tā kā Dagnija ir dažus gadus jaunāka par Mārci, pēc viņa atgriešanās no Zviedrijas viņa vēl nebija gatava nopietnām attiecībām, jo bija jāpabeidz mācības vidusskolā.

Mārcis atklāj, ka reiz, kad Mērsraga draudzes mācītājs Jānis Pallo

pajautājis par attiecībām, viņš atzinies, ka sarakstās ar kādu interesantu meiteni. Mācītājs bija nosmējies un teicis, ka ar šo meiteni pēc gada Mārcis precēsies. Lai arī sākumā tam Mārcis nenoticēja, bet viss pieplūdījis. Ir svarīgi lūgt Dievu par savu izredzēto, bet nevis uzstājīgi, kā mēs vēlamies, bet atzīstot Viņa gribu, jo Viņš mums dod pašu labāko.

Dagnija dzīvojusi Bauskā, bet, tā kā viņas tante Mērsragā apmeklējusi baptistu baznīcu, arī viņas ceļš atvīties uz to pusi. Reiz tante uzaicinājusi 15 gadu veco Dagniju uz jauniešu nometni. Abas ar māsu aizbraukušas, un viņām iepatīcies tas, ka jaunieši ir atvērti, draudzīgi un pasākumi ir saturīgi. Tā viņas ar māsu sākušas regulāri braukāt uz Mērsraga baznīcu. Lai arī nokļūt tur nebija viegli, tomēr kāds spēks viņām atkal un atkal lika tur atgriezties. Dagnija atzīstas, ka, pirmo reizi ieraugot 15 gadu vecumā Mārci, viņai viņš ļoti iepatīcies. Mārcim tajā laikā bija 20 gadu, sava mašina, viņš bijis plečģis un iznesīgs puisis. Abi stāstot sašmaidās un Mārcis nosaka, ka viņam Dagnija tad vēl likusies sīka un maza meitene, taču iepazīnis Dagniju tieši caur vēstulēm.

Mārcis kā jau puisis izbaidījis visus tā laika jaunības trakumus. Šobrīd atzīst, ka tā rīkoties bija nesaprotīgi.

Ar Dagniju sākuši draudzēties, bet kopīgi izlēmuši, ka viņu kopīgā pirmā nakts būs viņu kāzu nakts. Līdz ar to izvairījušies no situācijām, kad abi varētu palikt vieni, lai nebūtu kārdinājuma. Tas bijis ļoti grūti, taču ļoti skaisti bija apzināties pirmās nakts burvību un sievas un vīra godu.

(Turpinājums 3.lpp.)

Vija Jablonska,
Priekules Novada
domes priekšsēdētāja

2012.gadā lielākā bagātība un vērtība novadā – ļaudis!

Vēlreiz gribu ar mūsu laikraksta starpniecību cildināt tos novadniekus, kuri ar savu darbu un atieksmi ir veicinājuši mūsu novada izaugsmi un sekmējuši tā atpazīstamību tuvākā un tālākā apkārtnē.

Mēs lepojāmies ar Atzinības krusta V šķiras ordeņa kavalieri **Elgu BUNKU** no Virgas; "Sējejs –2012" – "Ritdienas sējejs mazpulks" laureāta nosaukuma ieguvēju – Krotas mazpulku un tā vadītāju **Indru ZVIRBULI** no Krotas; "Gada labākais skolotājs ekonomikā –2012" valsts mēroga nosaukuma ieguvēju **Guntu KUZMINU** no Priekules; par jaunsardzes patriotisko audzināšanu valsts mēroga atzinības saņēmēju **Dainu GAROZU** no Kalētiem; "Goda priekulnieks – 2011" titula ieguvēju **Dzidru ARUMU** no Priekules un "Gada priekulnieks – 2011" titula ieguvēju **Armandu ŠTEINBERGU**, bijušo priekulnieku, tagadējo rīdzinieku.

Ne mazāk lepojāmies ar šajā gadā novada apbalvojumu GODA rakstu un ATZINĪBAS rakstu saņēmējiem – SIA "Maileks" vadītāju **Ilgoni ŠTEINU**; SIA "Kurzemes gaļsaimeņnieks" vadītāju **Aksanu JANSONI**; Priekules maizes ceptuves vadītāju **Zani BARUTI**; SIA "Ruģi" īpašniekiem **Irēnu un Petru INDRIEKIEM**; Purmsātu Speciālās internātpamatskolas bijušo direktori **Guntui LEJU**; Virgas pamatskolas bijušo direktori **Aiju VAINOVSKU**; Kalētu pamatskolas skolotājām **Elenu BUDRIKIENI**, **Mirdzu LIEPIŅU**, **Māriti SERGEJEVU**, Priekules vidusskolas skolotājām **Airitu EŠĒNVALDI**, **Agritu HANZOVSKU**, **Ivetu BRENCI**, Krotas Kronvalda Ata pamatskolas skolotāju **Līgu STRELI**; "Par sakoptu Priekules novadu – 2012" laureātiem – **Edīti un Ivaru VITOLIEM** no Bunkas, **Ingridu un Tālvaldi ŠEFLERIEM** no Gramzdas, **Inesi un Romaldu PAULAUSKIEM** no

Priekules pagasta, **Vaidu ŠEFLERI un Rigondu DŽERIŅU** no Priekules, **Daigu un Aināru RUTKIEM** no Gramzdas, **Astru un Gunāru PINKOVSKIEM** no Priekules, **Dainu ERDMANI** no Priekules, **SPRŪDU, KAMŅEVU un ZIŅŅU** ģimenēm no Kalētiem, **Silviju un Valdemāru SANTIEM** no Bunkas, **Māriti ŠALAJEVU** no Bunkas, **Tamāru un Māri NIEDOLIEM** no Bunkas.

Prieks un lepnums mums ir par katru kārtīgu savu novada cilvēku, bet lielākās cerības saistās ar mūsu novada 907 bērniem, kuri šobrīd mācās izglītības iestādēs, un mazulišiem, kuri katru gadu ieņāk novadnieku ģimenēs, un šogad jau ir piedzimuši 50 bērniņi. Tas ir mūsu zelta fonds, mūsu zelta rezerve.

Mūsu novada ģerboni ir atēlots Ikars, un teiksmā par viņu vienmēr mūs aicina būt mazu gabaliņu virs zemes – pacelties spārnos, lidot brīvi kā putniem un ticēt saviem sapņiem.

Lai 2013.gadā pieplūdīs visi

mūsu sapņi un cerības!

Lai jums klusi

un svētīti

Ziemassvētki!

"...Es un mans nams, mēs kalposim tam Kungam!"

(Nobeigums. Sākums 1.lpp.)

Mācītājs devis labu pamatu turpmākai dzīvei

Mērsraga baptistu baznīcā Mārcis ieguvus daudz zināšanu un praktisku pieredzi par ticību. Mācītājs ielicis tik pamatīgus pamatus, ka Mārcis bez problēmām varēja stāties draudzes priekšā un vadīt dievkalpojumus. Dievs devis Mārcim talantu runāt un būt komunikablam un atvērtam, to nevar nepamanīt arī intervijas laikā.

Kad apprecējušies, Mārcis un Dagnija 10 gadus braukājuši no Rīgas uz Mērsragu draudzī. Abi vienkārši jutuši, ka tā ir viņu vieta. Tas bijis grūti. Tikai 2009. gadā ģimene pārcēlās no Rīgas uz Mērsragu. Kā atzīst Mārcis – no komfortabla Rīgas dzīvokļa uz mazu, bez ērtībām, sauru mājiņu, kur Mārcis dzīvoja, kad mācījās jūrskolā. Tur viņi nodzīvojuši trīs mēnešus, līdz piezvanīja kāds draugs un piedāvāja bez maksas dzīvot mājā meža malā. Mārcis dabūjis labu darbu – restaurējis kuģus, jahtas un braucis jūrā. Tā kā darbs bijis ļoti apmaksāts, tad ģimene varējusi arī atļauties māju remontēt.

Pēc gandrīz astoņu gadu pārtraukuma Dagnija atsāka arī mācības un īsi pirms Ziemassvētkiem iegūs RPIVA pirmsskolas un sākumskolas skolotājas diplomu. Viņa sāka paldies ģimenei par atbalstu, jo bez viņiem tas nebūtu bijis iespējams. Bērnu dēļ mācības bija jāatstāj, tāpēc tagad, kad bērni bija paaugušies, Dagnija vēlējas iesākt pabeigt.

Kā atzīst Mārcis, jau tad liecis neprāts, no Rīgas pārcēlies uz Mērsragu, taču viņš zināja, ka Mērsragā viņam jābūt, un pašāviens uz Dieva gribu. Tāpēc arī Dievs parūpējās par viņa ģimeni. Mārcis nav kaunējies par to, ka ir kristietis, un bieži bijušas situācijas, kad sarunā atklājis, ka arī viņa darba kolēģis vai sarunu biedrs iet baznīcā un viņiem ir kopīgas intereses. Mārcis dzīves princips ir: "Ko nemāku, iemācišos, ko nezinu, paprasišu!" Tāpēc viņam nav bijis bail ne no viena darba.

No Mērsraga uz Priekuli

2009. gada vasarā Zivertu ģimene

atbrauca ar draudzi ekskursijā uz Priekules baptistu draudzes organizēto kora festivālu. Tas bija ļoti skaists un emocionāls pasākums. Tā kā Priekules baptistu draudzei nav bijis sava mācītāja, draudzes priekšnieks Modris Baumanis uzaicinājis Mārci novadīt kādu dievkalpojumu arī Priekulē. Tā nu sanācis, ka jau pēc gada Mārcis atgriezies Priekulē, lai kalpotu kā mācītājs, taču uz aicinājumu palikt Priekulē, Mārcis tomēr nav atsaucies. Tikai pēc otrās uzrunas reizes, kad draudze viņu aicināja pie sevis un pēc Modra viesošānas Mērsragā, Mārcis beidzot piekritis nopietni pārdomāt un nav atteicis. Viņš parunājis ar kādu kolēģi, un tas priedzējis, ka Mārcis ir piemērots šim darbam vairāk nekā jebkurš cits. Protams, ka pieņemot šādu lēmumu nebija viegli, jo ģimenei tā jau ir pietikā dzīvesvieta, tomēr Mārcis arī saprata, ka tā ir pilnīga palāšanās Dieva vadībai un neko vairs nemainīs savos lēmumos.

Uz Priekuli ģimene pārcēlās 2011. gada vasarā. Savu lēmumu nenozēlo, ģimene ir paēdusi, apģērbusies un tai nekā netrūkst dzīvošanai. Mārcis ir pārliecināts, ka Dievs par saviem bērniem rūpējas un nekad tos neatstāj. Piemēram, draudze sagaidīja viņus izremontētā dzīvoklī, liels paldies viņiem par atbalstu arī ikdienā. Mārcis un arī pārējie ģimenes locekļi šeit jūtas mīleti un gaidīti.

Pārcelšanās nebija viegla arī bērniem. Sevišķi vecākajai meitai Rebekai, kurai jau trešo reizi bija jāmaina skola. Katrs no bērniem atzīst, ka viņiem, protams, labāk patika Mērsragā vai Rīgā. Tur palika draugi un jau ierastā vide.

Iztiek bez ikdienas televīzijas

Vecāki savus bērnu raksturo kā miļus un izpalīdzīgus. Rebeka, kā vecākā meita, ir pieradusi par visiem rūpēties un pat reiz, kad mamma ar jaunāko meitiņu bijusi slimnīcā, visas rūpes par māju dzīvi uzņēmusies Rebeka. Viņa ir ļoti rūpīga un saimnieciska. Mūzikas skolā mācās spēlēt klavieres, patik lasīt grāmatas. Kristiāns spēlē cīfoniju. Ir uzmanīgs un vienmēr pamana, kad ir kādam vajadzīga palīdzība. Elizabete iet 2. klasē ir ļoti mīļa, un tētis ir pamanījis, ka viņa ir ļoti dziļi ticībā un garīgumā, jo reizēm pasaka tādas lietas, kur pat

pieaugušajam ir jāaizdomājas. Spēle flautu. Jaunākais dēls Gabriels spēlē futbolu un vēlas kļūt par futbolistu. Viņš ir tik komunikabls, ka ātri visur atrod draugus un iepazīstas. Savam vecumam ir ļoti drošs un atvērts.

Kad atbraukuši uz Priekuli, viņiem nav bijusi pieslēgta televīzija. Taču līdz ar to šis laiks daudz ko atklājis. Viņi sapratuši, ka var mierīgi bez tās iztikt, jo tas "noēd" daudz laika, ko varētu pavadīt lietderīgāk. Bērniem televīzija bieži vien dod vairāk negatīvu impulsu nekā dzīvei noderīgu lietu. Šobrīd viņi rūpīgi izvēlas, ko skatīties, un tā ir iespēja sevi regulēt.

Bērni mammu raksturo kā mīļu, bet stingru. Taču viņa ir arī ļoti radoša un prot pagatavot dažādas interesantas lietas. Savukārt tētis esot ļoti labsirdīgs ne tikai pret bērniem, bet pret visiem cilvēkiem. Vienam neatstāsa palīdzību. Taču reizēm arī tētīm gadās kuriozi.

PRIEKULE

Priekules brīvprātīgo rotas piemiņas plāksnes atklāšana 1934. gada 3. jūnijā

Šī diena sākās pilsētas kapsētā, lai visi svētku viesi varētu atvadīties no Priekules brīvprātīgo rotas mirušā karavīra Veidemaņa. Pēdējo godu Brīvības cīņu dalībniekam atdeva bijušie cīņubiedri, pilsētas iedzīvotāji, ieradās Valsts prezidents Alberts Kviesis. Dievkalpojumu kapos vadīja mācītājs Ernests Bāns. Vainagus nolika Priekules brīvprātīgo rotas bijušo karavīru biedrības priekšnieks un pēdējais komandieris Frīdrihs Kāle, Kurzemes divīzijas karavīru vārdā – ģenerālis Oskars Dankers. Pēc dievkalpojuma ļaužu straume devās uz tūrgus laukumu, kur pie bijušās pilsētas valdes ēkas bija paredzēta Priekules brīvprātīgo rotas piemiņas plāksnes atklāšana.

Tūrgus laukumā bija izkārtotojusies Priekules brīvprātīgo rotas bijušie karavīri, 2. Ventspils pulka instruktoru rota ar pulka karogu (iespējams, ka 1919. gada jūlijā tieši brīvprātīgo priekulnieku 3. rota no 2. Cēsu bataljona tika ieskaitīta jaunformētājā 2. Ventspils pulkā) un 15. Liepājas aizsargu pulka divas rotas. Ieradās Valsts prezidents un, parādes maršam skanot, sasveicinājās ar karavīriem.

Pilsētas pašvaldības pārstāvis Lukke aicināja prezidentu atklāt piemiņas plāksni.

Plāsnē attēlota saule, vairogs ar krustu zobeniem un labības vārpām, lasām vārdus:

"1919. gada 2. III šeit dibināta Latvijas nacionālās armijas pirmo vienību Priekules brīvprātīgo rota.

Esī vienmēr modrs par savu tautu,

Tad nebeigs mirdzēt Latvijas saule.

Dievs, svētī Latviju!"

(Plāksnes liecīji pieļāvuši kļūdu, jo Latvijas nacionālās armijas pirmās vienības – Cēsu, Neatkarības un Studentu rotas jau bija nodibinātas 1918. gadā.)

Valsts prezidenta teiktie vārdi bija

Kad Elizabetei bijis gadiņš un reiz steigā vajadzējis saģērbt bērnus, Mārcis uzvilcis viņai vecākās meitas lielas lelles drēbītes, par ko bērni varenī izsmējusies.

Ziemassvētki – cerību laiks

Ziemassvētku laiks Zivertu ģimenei nekad nav bijis kluss un mierīgs. Vienmēr piedalījušies svētku organizēšanā baznīcā un ārpus tās. Pašus Ziemassvētkus ģimene sagaida baznīcā, jo tētis vada dievkalpojumu. Pēc svētku dievkalpojuma visi kopā sapulcējas pie vakariņu galda, kur tiek dāvinātas arī dāvanas. Bērni labprāt arī paši tās gatavo un rotā māju un eglīti.

Mamma cenšas pagatavot 12 ēdienus, Ziemassvētkos piedzīvojuši dažādu interesantus atgādinājumus. Reiz vienos svētkos no dievkalpojuma Mērsragā brīduši pa dziļu sniegu, jo,

braucot mājās, bija tik daudz sasniedzis sniega, ka vienu brīdi vairs tālāk nav ar mašīnu tikusi. Tā nu 1,5 km gājuši uz mājām divas stundas, jo sniegs bijis līdz viduklim. Tādu piedzīvojumu ģimene ir bijis daudz.

Mārcis atzīst, ka viņa ģimene šo laiku uzskata par došanas laiku, kad Dievs mums dāvāja savu visdārgāko – dēlu Jēzu Kristu. Mums vairāk būtu jādomā par Viņu un Viņa nozīmi mūsu dzīvēs, jo nav jau svarīgi, kur un kā mēs sagaidām svētkus, bet svarīgi ir apziņoties, kā vārdā mēs to darām. Cilvēki izvēlas likt savu cerību uz mantām un lietām, bet daudz svarīgāk ir cerēt uz to Kungu. Ja Jēzus kļūst par mūsu dzīves cerību, tad ne mantas, ne lietas mums vairs nav svarīgākas dzīvē. Mārcis novēl avīzes lasītājiem atrast šo Cerību un pie tās turēties. Lai gaiši un sirds siltuma apmirdzēt Ziemassvētki!

Egita un Inga

Skats uz Priekules brīvprātīgo rotas cīnītāju reģistrācijas vietu – Priekules viesnīcu.

adresēti katram: "Ja pēc 15 gadiem vēl atklāj piemiņas zīmes mūsu brīvības cīnītājiem, tas liecina, ka tauta savus varoņus neaizmirst. Priekulnieki, šo plāksni atklādami, nav novēlojušies. Priekules brīvprātīgo rotas dibinātājs, toreizējais virsliecināts un tagadējais Zemkopības ministrs Jānis Kauliņš, kas šodien ir mūsu vidū, rotu nodibināja, pildot pulkveža Oskara Kalpaka pavēli. Tai lieli nopelni mūsu brīvības cīņā."

Tālāk A. Kviesis pastāstīja interesantu epizodi par neatkarīgās Latvijas pirmo apsardzības ministru Jāni Zālīti, kas vācu varai bija nīkākais ienaidnieks, un tā izdeva viņu dabūt ciet dzīvu vai mirušu! Bija gadījums, kad, glābdamies no apcietinājuma un drošas nāves, J. Zālītis nostājās starp Priekules brīvprātīgajiem un aukstasinīgi izturēja vācu leitnanta pētošo skatu.

Valsts prezidents atklāja piemiņas plāksni ar vārdiem: "Esī vienmēr modrs par savu tautu, tad nebeigs mirdzēt Latvijas saule!"

Visi klātesošie vienojās tautas

lūgšanā! Piemiņas plāksni iesvētīja mācītājs E. Bāns.

Jānis Kauliņš jaunajai paaudzei novēlēja, lai nekad neaizgaustu tas ceļš, kas ved uz mūsu varoņu cīņām pagatnē!

Svinību noslēgumā Valsts prezidents pieņēma brīvprātīgo cīnītāju, armijas un aizsargu parādi.

Ikvienš šodien piekritam novadnieka Žaņa Puķīša vārdiem – "kā prātām un cik spējām, mēs toreiz Latviju celām".

Avīzes veidotājas priecātos, ja līdz 2013. gada 16. janvārim saņemtu informāciju – vēsturiskos materiālus par Lačplēša ordeņa kavaleriem novadā! Janvāra numurā lasīsim par bermontiešu armijas fon Flēves grupu Priekulē 1919. gadā.

Materiālus apkopojušas
Inga un Egita

INFORMĀCIJA LAUKSAIMNIEKIEM, ESOŠIEM UN JAUNIEM UZŅĒMĒJIEM

2013. gada 24. janvārī pulksten 10 Priekules Kultūras namā – Valsts ieņēmumu dienesta informatīvais seminārs "Aktuālas izmaiņas nodokļu normatīvajos aktos un gada ienākumu deklarācijas aizpildīšanā par 2012. gadu". Lektore VID nodokļu inspektore Kristīne Valtere-Pūpe. Ikvienam būs iespēja saņemt pieredzējušu SIA "Latvijas Lauku konsultāciju un izglītības centrs" grāmatvežu konsultācijas. Lai sagatavotu informatīvos materiālus, lūdzam iepriekš pieteikties pie A. Kačanova.

Līdz 2013. gada 8. februārim ikviens Liepājas reģiona uzņēmums var pieteikties dalībai izstādē "Ražots Liepājā", kas notiks Liepājā 2013. gada 1.–2. martā (www.razotsliepaja.lv). Nepieciešamības gadījumā Priekules Novada dome atbalstīs novada uzņēmēju ar transportu nokļūšanai uz izstādi un ekspozīcijas iekārtošanai (papildu informācija pa tālr. 63461006).

Ar 2013. gada 1. janvāri stājas spēkā:

- MK noteikumi Nr. 568 (21.08.2012.). "Noteikumi par iedzīvotāju ienākuma nodokļa deklarācijām un to aizpildīšanas kārtību".
- Grozījumi 29.03.2012. likumā par "Transportīdzekļa ekspluatācijas nodokļa un uzņēmumu vieglo transportīdzekļu nodokļa likumā", kas paredz, ka nodoklis būs jāmaksā arī komersantiem un zemnieku saimniecībām, kas nodarbojas ar lauksaimnieciskās produkcijas ražošanu.

Apkopotā un arī cita informācija ir pieejama novada mājaslapā www.priekulesnovads.lv (sadalās – uzņēmējdarbība, lauksaimniecība).

Aleksejs Kačanovs, SIA LLC Priekules novada lauku attīstības konsultants (tālr. 28310484, e-pasts: aleksejs.kacanovs@llkc.lv)